

Nr 19.*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om viss ändring av bestämmelserna angående skyldighet att erlagga fastighetsskatt.*

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, I: 153 av herrar *Lodenius* och *Näsgård* samt II: 185 av herr *Onsjö* m. fl., har hemställts, »att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i kommunalskatte-lagen, att den som i förmögenhetshänseende likställs med ägare, skall vara skyldig att erlagga fastighetsskatt samtidigt som värdeminskning- resp. procentavdrag beviljas honom».

Beträffande motiveringen för det i motionerna framställda yrkandet får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 153.

I fråga om skyldigheten att erlagga statlig förmögenhetsskatt stadgas i 7 § av förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt, att med ägare likställas: a) den som innehar fast eller lös egendom med fideikommissrätt; b) innehavare av fastighet med stadgad åborätt; innehavare av s. k. ofri tomt i stad och den som eljest innehar fastighet med ständig eller ärftlig besittningsrätt; innehavare av skogsområde, som blivit av staten upplåtet till bergshanteringens understöd; c) efterlevande make, som under sin livstid äger åtnjuta avkastningen av förmögenhet, tillhörande den först avlidne makens kvarlåtenskap; d) annan, som under sin livstid äger åtnjuta avkastningen av förmögenhet, vartill äganderätten tillagts någon hans avkomling, adoptivbarn eller adoptivbarns avkomling; e) den som i enlighet med stiftelses ändamål att tillgodose viss familjs eller vissa familjers ekonomiska intressen under sin livstid äger åtnjuta avkastningen av förmögenhet, vartill äganderätten tillkommer stiftelsen; f) så ock eljest den som äger åtnjuta avkastningen av förmögenhet, vartill äganderätten tillkommer annan, därest sådant förhållande föreligger, att han finnes i fråga om skattskyldigheten för förmögenhet skäligen böra betraktas såsom förmögenhetens ägare.

Bestämmelser av det slag som i 7 § förordningen om statlig förmögenhetsskatt avses ha funnits alltsedan förmögenhetsskatten infördes i vårt land. Redan i 1910 års förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt fun-

nos sålunda stadganden om skyldighet att erlägga förmögenhetsskatt i likhet med ägare med avseende å de under a)—d) härövan angivna fallen. Bestämmelsernas omfattning ha sedermera utvidgats. Syftet med de givna reglerna om skyldighet för den, som åtnjuter avkastningen av viss förmögenhet, vartill äganderätten tillkommer annan, att erlägga förmögenhetsskatt i likhet med ägare har varit att förhindra transaktioner för erhållande av skattelindring.

Rörande skattskyldigheten till fastighetsskatt finnas föreskrifter i 13 § kommunalskattelagen. Enligt 1 mom. av nämnda paragraf åligger skyldighet att erlägga fastighetsskatt, där icke i 2 mom. annorlunda stadgas, fastighetens ägare. Vidare sägs i andra stycket av samma moment, att *såsom ägare anses* jämväl den, vilken innehar fastighet med fideikommissrätt eller eljest utan vederlag besitter fastighet på grund av testamentariskt förordnande. I 2 mom. av samma paragraf stadgas, att *i ägares ställe* skattskyldig är: a) den, som innehar fastighet med åborätt, med tomträtt eller med vattenfallsrätt, innehavare av s. k. ofri tomt i stad samt den, som eljest innehar fastighet med ständig eller ärftlig besittningsrätt; b) innehavare av skogsområde, som blivit av staten upplåtet till bergshanteringens understöd, till kanalbolag eller till stad eller annan menighet; samt c) innehavare av publikt boställe, prästgård eller på lön anslagen jord.

Den nuvarande avfattningen av 13 § kommunalskattelagen överensstämmer i huvudsak med motsvarande stadgande i det förslag till kommunalskattelag, som framlades i *propositionen nr 191 till 1920 års riksdag* men icke bifölls av riksdagen. Denna proposition grundade sig på bl. a. ett av G. V. Eiserman och E. von Wolcker år 1917 avgivet betänkande med förslag till lag angående kommunal taxering och skattskyldighet. I detta betänkande föreslogs i fråga om utarrenderad jordbruksfastighet, att arrendatorn skulle vara skattskyldig för fastighetens jordbruksvärde. Betänkandet innehöll vidare en bestämmelse, enligt vilken skattskyldighet till fastighetsskatt såsom ägare skulle åligga innehavare av bl. a. fast egendom, som innehavaren besatte med fideikommissrätt eller eljest på grund av testamentariskt förordnande. Såsom motivering härför anförde de sakkunniga (s. 353), att tvekan för det dåvarande kunde anses råda därom huru i skattskyldighets-hänseende rätteligen skulle förfaras i avseende å sådan fast egendom, vilken någon annorledes än såsom fideikommissarie eller eljest med förmögenhetsskatteplikt såsom ägare besatte omedelbart på grund av testamentarisk föreskrift. Ur kommunal beskattningssynpunkt syntes det de sakkunniga mest praktiskt att även i sådana fall låta skattskyldigheten såsom ägare stanna på den, som vid den tid till vilken skattskyldigheten hänförde sig besatte egendomen.

De sakkunniga föreslogo jämväl införande av en kommunal inkomst- och förmögenhetsskatt. Beträffande denna skatt fanns i förslaget en bestämmelse av innehåll, att med avseende å skyldighet att till kommunen erlägga skatt för förmögenhet skulle såsom ägare anses bl. a. den, som besatte egendom med fideikommissrätt, samt efterlevande make, som på grund av inbördes

testamente besutte förmögenhet, så ock den, som på grund av testamente eller annorledes vore för sin livstid berättigad åtnjuta avkastningen av förmögenhet, vartill äganderätten tillagts hans bröstarring eller bröstarringes avkomling.

Till grund för propositionen nr 191 låg vidare ett av O. V. Landén år 1917 avgivet betänkande om allmänna grunder för den kommunala skatte-reformen med utkast till lag om kommunal beskattning. Enligt Landéns förslag skulle skattskyldighet för fastighet föreligga för innehavare av fast egendom, som besattes på grund av testamentariskt förordnande med fri förfoganderätt under besittarens livstid eller med fideikommissrätt, varemot arrendator skulle vara fri från skattskyldighet för den arrenderade egendomen.

Kammarrätten anslöt sig i sitt remissyttrande till Landéns ståndpunkt beträffande spörsmålet, huruvida skattskyldighet för utarrenderad jordbruksfastighet borde åläggas arrendatorn eller ägaren resp. den med ägare likställda innehavaren. Därvid anförde kammarrätten, att fastighetsskatten vore en ren objektskatt å fastigheten och intet hade att göra med på vad sätt eller av vem fastigheten utnyttjades samt att skatten därför principiellt borde betalas av ägaren resp. den med ägare likställda innehavaren.

Departementschefen yttrade i den ovannämnda propositionen bl. a. följande (s. 429 o. f.):

Man torde böra noga fasthålla vid fastighetsskattens karaktär av objektskatt. Det »intresse», som man genom denna skatt velat träffa, anknyter sig till den fasta egendomen såsom sådan. Av denna anledning synes det riktigt, att ävenledes skattskyldigheten följer fastigheten åt. Detta innebär, att kommunens rätt till utbekommande av skatten i princip bör kunna uttagas ur fastigheten, i vems hand denna än må vara. — — — Av vad jag nu anført synes mig följa den huvudregeln beträffande den kommunala fastighetsskatten, att fastighetens ägare bör bli skattskyldig; ty, där själva fastigheten göres ansvarig för skatten, är det just ägaren, som ytterst drabbas av skattens utkrävande.

Från denna huvudregel påkallas emellertid av olika skäl vissa avvikelser, vilka dock äro snarare skenbara än verkliga undantag. Beträffande egendom, vilken innehaves såsom fideikommiss eller eljest på grund av testamentariskt förordnande, är sålunda innehavaren närmast att anse såsom ägare och bör därför även bli skattskyldig.

Mera reell blir skillnaden beträffande fast egendom, vilken innehaves under stadgad åborätt eller eljest med ständig eller ärftlig besittningsrätt, med tomträtt eller med vattenfallsrätt eller ock såsom s. k. ofri tomt i stad. Likasom i dessa senare fall »intresset» förefinnes mera hos innehavarens begränsade sakrätt än hos ägarens privatekonomiskt sett ofta mindre värdefulla rätt, synes mig ansvaret för skattens utgörande böra åvila innehavaren av sakrätten.

I propositionen nr 102 till 1927 års riksdag (s. 332) förklarade departementschefen, att med avseende å bestämmelsen i 13 § kommunalskattelagen motsvarande stadgande i 1920 års proposition syntes utgöra en lämplig förebild, varjämte departementschefen i huvudsak hänvisade till den motivering, som anförts i nämnda proposition.

Vid 1935 års riksdag väcktes ett flertal motioner avseende ändringar i kommunalskattelagen. I en av dessa motioner (II: 209) yrkades sådan ändring av 13 § kommunalskattelagen, att till 2 mom. av samma paragraf (som avser de fall där skattskyldighet föreligger i ägares ställe) skulle fogas två nya punkter — d) och e) — av följande lydelse: d) efterlevande make, som under sin livstid äger åtnjuta avkastning av fastighet tillhörande den först avlidne makens kvarlåtenskap; samt e) annan, som under sin livstid äger åtnjuta avkastningen av fastighet, vartill äganderätten tillagts någon hans avkomling, adoptivbarn eller adoptivbarns avkomling. De föreslagna tilläggen motsvarade således punkterna c) och d) i 13 § av den då gällande förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, vilka punkter i sin tur motsvara punkterna c) och d) i 7 § av den nu gällande förordningen om statlig förmögenhetsskatt. Syftet med motionen var, att bereda möjlighet för den som i de angivna fallen åtnjuter avkastningen av en fastighet att erhålla procentavdrag för fastigheten.

Sedan 1935 års bevillningsutskott i grundlagsenlig ordning inhämtat kamrarrättens yttrande över motionen II: 209, anförde *kamrarrätten* i huvudsak följande:

Något rationellt sammanhang mellan de i motionen åberopade bestämmelserna i 13 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och förslaget kunde icke anses föreligga, och de föreslagna ändringarna i 13 § kommunalskattelagen hade ingen uppgift att fylla till undanröjande av någon »bristande överensstämmelse» på denna punkt mellan de båda författningarna.

Bestämmelserna i 13 § förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt hade ett fullt fristående syfte av väsentligen fiskalisk innebörd beträffande förmögenhetsbeskattningen, och vilken mening man kunde hava om deras befogenhet torde det icke kunna komma i fråga att skaffa vederbörande skattskyldiga kompensation i kommunalskatteväg. Sådan vore dock innebörden av motionen, som ginge ut på att hithörande avkomsttagare skulle beredas tillfälle att åtnjuta det eljest ägaren av fastigheten tillkommande procentavdraget enligt 45 § kommunalskattelagen, för vilket ändamål enligt förslaget den subjektiva skyldigheten att erlagga fastighetsskatt skulle överflyttas från ägaren till avkomsttagaren.

Nu skulle kunna tänkas, att en sådan överflyttning kunde hava skäl för sig inom kommunalskattelagens egen ram, och på besvarandet av den frågan syntes ett till- eller avstyrkande av motionen böra bero.

I 13 § 2 mom. kommunalskattelagen hade lagstiftaren upptagit tre grupper av fall, där annan i ägarens ställe vore skyldig erlagga fastighetsskatt. Gemensamt för dessa grupper syntes vara, att fastigheterna ägdes av staten, kommun eller stiftelse med mera permanent natur och allmännyttigt ändamål, ävensom att de skattskyldiga vore knutna till fastigheterna genom varaktig besittningsrätt, som i vissa avseenden i sina funktioner närmade sig äganderätt. Vid sidan av nämnda grupper, a), b) och c), tedde sig de av motionären till införande under d) och e) föreslagna ganska främmande. Äganderätten vore här rent privat, rättsförhållandet mellan ägare och avkomsttagare kunde ofta sakna fast reglering och bero av tillfälligheter, och ej sällan vore sambandet mellan avkomsttagaren och fastigheten mycket ytligt eller saknades rent av, t. ex. där avkomsträtten endast bestode i ett av ägaren till avkomsttagarens förmån anvisat penningbelopp ur av-

kastningen eller tilläventyrs hela avkastningen, i ägarens hand kanske ett av tredje person som brukare erlagt arrendebelopp.

Motionären hade begränsat sitt förslag i subjektivt hänseende till avkomsttagare i visst nära familjeförhållande till ägaren, efterlevande make, ascendent och adoptivföräldrar, beroende på den förutsatta korrespondensen mellan förslaget och ovanberörda bestämmelser för förmögenhetsskatten. Bortfölle denna förutsättning, inställde sig frågan, om nämnda begränsning därför utan skulle hava fog för sig. Rationellt sett borde likställigheten med ägare på förevarande punkt vara lika mycket eller lika litet berättigad, vem som än åtnjöte avkomst av en fastighet, eftersom grunden för procentavdragets överflyttning väl skulle vara, att detsamma borde följa avkomsten, varav i sin tur fastighetsskatten närmast tänktes bestridd.

De föreslagna bestämmelserna avsågo enligt sin lydelse närmast sådana fall, där avkomsttagaren åtnjöte hela avkastningen av fastigheten, men lämnade öppet, hur det skulle ställa sig, om, såsom väl ofta bleve fallet i praktiken, avkomsttagarna vore flera eller ock avkomsträtten vore begränsad till viss del av fastigheten och t. ex. ej omfattade skog därå, i vilket sistnämnda fall sista stycket i 2 mom. borde göras tillämpligt. Man kunde förutse att skattskyldighetens utskiftande och procentavdragets delning i många fall av delad avkastning bleve någonting synnerligen besvärligt.

Kommunens eventuella intresse i förevarande sak hade av motionären lämnats obeaktat. Särskilt kunde i detta avseende erinras, att ett bifall till motionen skulle utan vidare medföra, att kommunen i de fastigheter, som komme i fråga, skulle förlora sin förmånsrätt enligt 17:6 handelsbalken. Sådan förmånsrätt gäller nämligen icke för fastighetsskatt, som debiteras enligt 13 § 2 mom. kommunalskattelagen.

Till angivna och andra vid grundligare utredning helt säkert framkommande principiella betänkligheter slöte sig jämväl ovissheten om motionen i själva verket företrädde något praktiskt behov av reform i äsyftad riktning. Det skulle därför återstå att undersöka, om motionärens förslag i och för sig skulle avhjälpa någon oegentlighet eller medföra något beaktansvärt gagn. Till dess en sådan utredning föreläge och man kunde bedöma huruvida de praktiska skälen för förslaget borde tillmätas större betydelse än de principiella skälen emot detsamma, syntes emellertid all anledning vara att icke rubba de gällande reglerna på hithörande område.

En ledamot av kammarrätten var skiljaktig och sade sig icke kunna undgå att finna sakliga skäl föreligga för den ifrågasatta ändringen av 13 § kommunalskattelagen.

1935 års bevillningsutskott föreslog i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 54 i anledning av den ovannämnda motionen II: 209 och ett flertal andra motioner skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan att Kungl. Maj:t ville föranstalta att utredningen på kommunalbeskattningsens område måtte återupptagas samt att Kungl. Maj:t vid denna utredning ville beakta de synpunkter, som utskottet i betänkandet framhållit. Vad angår motionen II: 209 yttrade utskottet, att i nämnda motion vissa fall hade omförmänts, där fastighets avkastning tillfölle annan än den, som enligt kommunalskattelagen hade att erlägga fastighetsskatten samt tillgodonjuta procentavdraget. I anslutning härtill framhöll utskottet, att det icke torde kunna förnekas att genom nämnda förhållande beskattningen av fastighet kunde leda till ojämnheter. Såsom i motionen framhållits verkade fastighetsskatten i sådana fall såsom en ren objektskatt. Även med bibehållande av

gällande beskattningssystem syntes det likväl i dylika fall icke omöjligt att förekomma den ojämnhet, som sålunda påtalats, eller åtminstone att lindra verkningarna därav.

1935 års riksdagsskrivelse föranledde tillsättandet av kommunalskatteberedningen. De i motionen II: 209 berörda frågorna synas dock ej ha upptagits till behandling av beredningen i dess år 1942 avgivna betänkande med förslag till omläggning av den kommunala beskattningen m. m. (SOU 1942: 34). Ej heller 1944 års skattesakkunniga ha i sitt år 1945 avgivna betänkande med förslag angående vissa frågor på den allmänna kommunalbeskattningens område (SOU 1945: 35) behandlat detta ämne.

I de nu ifrågakommande motionerna har framhållits, att enligt förordningen om statlig förmögenhetsskatt en donator, som förbehållit sig nyttjanderätten till den donerade egendomen, fortfarande skulle betraktas såsom ägare, då det gällde att deklarerat för fastighetsinnehavet. Då han alltså vore den som förmådde gälda skatten på grund av de inkomster han åtnjöt från egendomen, syntes det rättvist, att han även skulle vara skyldig att erlägga fastighetsskatt och av denna anledning tillerkännas värdeminskings- och procentavdrag. Mottagaren av egendomen uppbure så länge givaren åtnjöt avkastningen av egendomen icke någon intäkt av egendomen. I 13 § 1 mom. andra stycket kommunalskattelagen borde därför ett tillägg göras av innebörd, att den som i fråga om skyldigheten att erlägga förmögenhetsskatt betraktades såsom fastighetens ägare skulle vara skyldig att erlägga fastighetsskatt.

Utskottet. I de förevarande motionerna har yrkats sådan ändring i 13 § 1 mom. andra stycket kommunalskattelagen, att den, som i fråga om skyldighet att erlägga skatt för förmögenhet likställs med ägare av en fastighet, jämväl skall vara skyldig att erlägga fastighetsskatt för fastigheten och följaktligen komma i åtnjutande av såväl avdrag för värdeminskning som s. k. procentavdrag.

Såsom framgår av den i det föregående lämnade redogörelsen var ett frågsmål av samma slag som det nu ifrågakommande föremål för behandling vid 1935 års riksdag. I väckt motion vid nämnda riksdag yrkades ändring i 13 § 2 mom. kommunalskattelagen i så måtto, att i ägares ställe skulle vara skattskyldig för fastighet dels efterlevande make, som under sin livstid äger åtnjuta avkastningen av fastighet tillhörande den först avlidne makens kvarlåtenskap, dels ock annan, som under sin livstid äger åtnjuta avkastningen av fastighet, vartill äganderätten tillagts någon hans avkomling, adoptivbarn eller adoptivbarns avkomling. Det sålunda föreslagna tillägget motsvarade således punkterna c) och d) i 13 § av den då gällande förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt resp. 7 § av den nuvarande förordningen om statlig förmögenhetsskatt, i vilka båda författningsrum angivas de grupper av skattskyldiga som i fråga om skyldighet att erlägga skatt för förmögenhet skola likställas med ägare. Kammarrätten ställde sig i

avgivet remissyttrande helt avvisande till motionen, varvid kammarrätten yttrade bl. a., att vid sidan av de i punkterna a), b) och c) i 13 § 2 mom. kommunalskattelagen omförmälda fallen det i motionen föreslagna tillägget tedde sig ganska främmande. 1935 års bevillningsutskott framhöll däremot i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 54, att beskattningen av fastighet i sådana fall, där fastighets avkastning tillfölle annan än den som hade att erlägga fastighetsskatten och tillgodonjuta procentavdraget, kunde leda till ojämnheter. Även med ett bibehållande av gällande beskattningssystem syntes det likväl utskottet icke omöjligt att förekomma denna ojämnhet eller åtminstone att lindra verkningarna därav. I enlighet med utskottets förslag beslöt 1935 års riksdag i anledning av den nämnda motionen jämte ett stort antal andra motioner att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om ett återupptagande av utredningen på kommunalbeskattningens område. Vid de sedermera av kommunalskatteberedningen och 1944 års skattesakkunniga verkställda utredningarna har, såvitt bevillningsutskottet nu kunnat finna, det förevarande spörsmålet icke särskilt berörts.

Vid sitt övervägande av de nu väckta motionerna har utskottet fäst sig vid att, då frågan behandlades år 1935, någon uppmärksamhet icke synes ha ägnats åt stadgandet i 13 § 1 mom. andra stycket kommunalskattelagen. Enligt detta stadgande anses såsom ägare — förutom den, vilken innehar fastighet med fideikommissrätt — den som eljest utan vederlag besitter fastighet på grund av testamentariskt förordnande. Bestämmelser av denna art synas första gången ha förekommit i de av Eiserman och von Wolcker samt av Landén år 1917 avgivna betänkanterna rörande kommunalbeskattningen. Eiserman och von Wolcker yttrade såsom motivering härför, att tvekan kunde råda hur i skattskyldighetshänseende skulle förfaras beträffande sådan fast egendom, som någon annorledes än såsom fideikommissarie eller eljest med förmögenhetsskatteplikt såsom ägare besitte omedelbart på grund av testamentarisk föreskrift, samt att det ur kommunal beskattningssynpunkt syntes mest praktiskt att även i sådana fall låta skattskyldigheten såsom ägare stanna på den, som vid den tid till vilken skattskyldigheten hänförde sig besitte egendomen. Landéns förslag innebar, att med ägare skulle likställas innehavare av fast egendom, som på grund av testamentariskt förordnande besittes med fri förfoganderätt under besittarens livstid. I övrigt har, såvitt utskottet kunnat finna, det ifrågavarande stadgandet i 13 § 1 mom. andra stycket kommunalskattelagen icke närmare berörts i den nu gällande lagstiftningens förarbeten. Av vad i detta hänseende förekommit förefaller det emellertid utskottet antagligt, att skattskyldighet för fastighet redan enligt nuvarande bestämmelser föreligger i sådana i punkterna c) och d) av 7 § i förordningen om statlig förmögenhetsskatt omförmälda fall, vilka grunda sig på testamentariskt förordnande. Denna uppfattning synes även vinna stöd i den skatterättsliga litteraturen.¹

Av vad nu anförts torde framgå att utskottet finner den i de förevarande motionerna berörda frågan vara av den art, att densamma bör närmare

¹ G. Eberstein: Om skatt till stat och kommun enligt svensk rätt s. 762—763.

överbägas. Det måste sålunda i främsta rummet anses önskvärt, att ett fullständigt klarläggande sker rörande innebörden av de nu gällande bestämmelserna i ämnet. Sedan ett sådant klarläggande ägt rum, uppkommer frågan, huruvida den i lagstiftningen nu givna regleringen på detta område kan anses tillfredsställande. I sakens nuvarande läge kan utskottet icke uttala någon mening i detta hänseende.

Utskottet får vidare erinra om att 1948 års riksdag på hemställan av samma års bevillningsutskott beslutat skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan att Kungl. Maj:t ville låta verkställa en förnyad utredning rörande frågan om kommunalskattelagstiftningens utformning. Därvid förutsattes, att frågan om fastighetsskattens bibehållande eller dess utformning komme att bli ett betydelsefullt led i denna utredning.

På grund av föreliggande omständigheter kan utskottet icke förorda bifall till motionärernas förslag om omedelbar författningsändring i ämnet. Utskottet anser sig även sakna anledning att föreslå skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan om utredning rörande det nu ifrågavarande spörsmålet. Därvid förutsätter emellertid utskottet, att — därest vid den blivande utredningen fastighetsskatten skulle anses böra bibehållas — den förevarande frågan tages under omprövning. Med hänsyn härtill avstyrker utskottet de föreliggande motionerna.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att de likalydande motionerna I: 153 av herrar Lodenius och Näsgård samt II: 185 av herr Onsjö m. fl. om viss ändring av bestämmelserna angående skyldighet att erlægga fastighetsskatt icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 22 mars 1949.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Velander, Heüman, Falk, Ramberg, Rosander, Widner, Sjö, Petrén, Niklasson och Isaksson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Björklund, Sandberg, Jonsson i Skedsbygd, Orgård, Kristensson i Osby, Sundström, Nilsson i Kristinehamn, Edström och Wedén.